

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

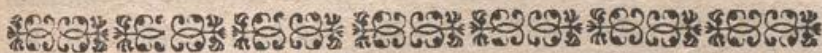
cap. 13. Adstruitur Meditatione obtineri posse bonum illud primarium,
quod est constitutum intrinsicum Contemplationis, etsi obtineri nequeat
secundarium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

illud. Hoc est, nec Contemplabimur, nec meditabimur. Sic illa loquitur vitæ suæ capite duodecimo.

Annon igitur apparet manifestè, quò spectent præcepta ejusmodi generica? eò spectant, ut demonstretur obliquè, eum, qui Meditantes hac in vita vult imitari, perdere tempus; utque idcirco malit peragere orationem stupidè (quidquid contra clamet S. Teresa) quàm uti facultatibus, meditando.

Et ego hîc sanctè me obligo ad oppositum prorsus demonstrandum: non tamen ampliùs solâ autoritate Sanctorum, qui meditando ad sublimissimam perfectionem provecti sunt; id enim abunde jam præstitum est, etiam opposita argumenta retundendo. Obligo igitur me, ad eandem veritatem demonstrandam ratione, cujus tanta est vis, quam intrinsecam appellamus.

Caput XIII.

Adstruitur, Meditatione obtineri posse bonum illud primarium, quod est constitutivum intrinsecum Contemplationis, etsi obtineri nequeat secundarium.

I.

Inter omnes gemmas pretiosas non alia videtur propius referre Contemplationem, quàm Topazius. Unus iste Apoc. 21, omnium aliarum colores complectitur. *Omni colore resplendet.* Duo tamen necessaria sunt, ut hæc ejus supra S. Gregor.

U 2

cete-

1.18. Mor. ceteras gemmas excellentia resplendeat. Primum est, ut
 c.27. omni ex parte à sole penetretur. *Cùm splendore solis tangitur, omnium gemmarum claritates superat.* Alterum ut in statu, quem à natura habet, relinquatur. Cùm politur, cùm lævigatur, cùm asperitas attritu corrigitur, verbo, quando quoquo modo arte perficitur, pro eo quòd splendor ejus augeatur, planè extinguitur, *se plus polis, obscuras: si natura relinquitur, clarior est.* Talis omnino Contemplatio est. Complectitur dotes, & perfectiones omnes, quæ in omnibus, tam inter se diversis, Orandi modis dispersæ inveniuntur. Ante omnia autem, vult undique esse plena DEO præsentem, ut supremum venustatis suæ gradum conscendat. Dein nihil admittit affectationis, & quæsitæ in splendore conciliandæ diligentia, quam tamen hodie aliqui studiosè sectantur.

Loquendo nunc de hac Contemplatione, quæ vera est, & summum apicem consecuta, ego ita dissero. Quodnam est bonum illud substantiale & præcipuum, quod illa affert Animæ? Vulnere amoris, deliquia, alienationes à sensibus, raptus externi? Non: hi enim effectus omnes, potius aliquid imperfectionis involvunt. Et ratio ejus rei est; Quia Anima principio erat similis conchæ, in quam fons perpetuus undas suas exonerabat; quæ quia vim illam aquarum, quæ in illam effundebatur, capere non poterat, foras illam in sensus & corporis Organa diffundi patiebatur. At paulatim progressu temporis multo capacior redita est; haud aliter ac accideret Conchæ, quæ ad incrementum aquarum, quæ affunderentur, proportionem suam & ipsa sensim dilataretur; & idcirco tunc desinunt exundationes illæ, quæ in partes extimas ante derivabantur. Bonum igitur substantialius, quod tunc percipiunt, illud est, quod

quod tam divino modo explicavit S. Tereſia in Manſione Manſ. 7.
ultima (quæ eſt, quando Anima tota reducta eſt ad ultimum ſuimet centrum) & conſiſtit in adhæſione tam forti DEI ad Animam, & Animæ ad DEUM, ut Sancta illam declararet nomine Matrimonij Spiritualis. Neque enim eſt nodus, qui facilè ampliùs ſolvi poſſit, qualis eſt ſponſalium: ſed eſt nodus quodammodo inſolubilis, qualis eſt Matrimonij. Non quidem quòd Anima tunc nequeat ampliùs mortali ſe noxa obſtringere; nam hoc omnino fieri poſteſt, & idcirco Anima tunc præquam aliàs cauta & ſollicita eſt (tanquam Navis onerata, quam ipſum ſuum pondus demergere adhuc in fundum poſteſt) ſed quia illa planè conſidit, id porro non futurum; non quidem ex divina revelatione, niſi & hæc ſingulari DEI & diſtincto favore accedat, ſed ſecuritate quadam, quam anima experitur à DEO ſuo præſente, per auxilia fortiffima, per adjutorium extraordinarium, & fidem illam reciprocã, quæ inter eos mutuò interceſſit, quando in ſacra functione matrimonij contracti voces illæ auditæ ſunt, quas non ſatis explicaverit, qui ipſe à DEO ſingulari favore non audierit: *Volo ut deinceps invicem amemus.* Tunc Anima ſui ipſius penitus obliſcitur, ut de uno DEI honore cogitet: non opes, non æſtimationem, non vitam ipſam penſi habet, & tam non terretur adverſis, quæ occurrere poſſunt in procuranda Domini ſui Gloria, ut illa potiùs expetat; alta tamen quadam pace; de reliquo enim tunc illa nihil vult aliud, quàm quod vult DEUS. Hinc quantum parte una ad cælum & Beatitudinem aſpirat, tantum parte altera contenta eſt, ſi ejus poſſeſſio differatur: ejus enim gloria, ejus ſolatium, ejus corona hæc eſt unica, ut totam ſeſe impendat ad placendum DEO, efficiâtque ut omnes illum ado-

rent, illum ament, illi obediant: neque ex rebus externis, quæ contra naturalem suam propensionem accidunt, plus ipsa mœroris sentit, quàm si ad ipsam planè non pertinerent; tam illa suo in centro secunda est, haud aliter ac Rex aliquis, qui probè nôrit, turbas & bella in Regno suo non deesse, in Regionibus tamen sua à Regia valde remotis.

Hoc est bonum princeps ac præcipuum, quod obtin-
git Animæ, quando illa supremum jam Contemplationis
apicem attigit. Ad hoc autem Bonum negare nemo po-
test, quin quis DEI adjutus gratiâ possit pertingere etiam
meditando: quin imò credendum, quòd multi re ipsa per-
tingant, dummodo curent, ut nulla non die viva in animo
permaneant axiomata fidei. His enim DEUS alligatam
voluit plenam victoriam & triumphum, quem ipse quoti-
die de mortalium animis reportat: *Hæc est Victoria, quæ
vincit Mundum, fides nostra.*

II.

HUic Contemplationis Bono, de quo jam diximus, quòd-
que est princeps ac primarium, accedit etiam secunda-
rium; quod est, Cognitio experimentalis divinæ præsen-
tiæ, quam assequitur Anima ad talem statum provecta,
Maximè ad ejusmodi cognitionem accedunt, ut fieri amat,
sublimia lumina possessionis, quâ talem Animam sibi ven-
dicant tres divinæ Personæ, & favorum singularium, quos
earum quælibet illi confert juxta sua attributa specialia.
Hinc est, quòd tunc re vera admiranda sit claritas, quâ
Anima capit veritatem illius effati Christi Servatoris: *siquis
diligit me sermonem meum servabit, & Pater meus diligit
eum, & ad eum veniemus & mansionem apud eum faciemus.*
Sic

Joh. 14.
v. 22.

Sic illa tunc intelligit & capit hanc veritatem, ut eam non tam credere, quàm palpare videatur. Hinc etiam est, quòd vel hujus ætatis Contemplativi, quando nobis volunt definire objectum sublimis illius Contemplationis, omnes uno ore dicant, quòd sit DEUS præsens non quomocunque, sed DEUS experientiâ perceptus, perceptus gustu, gaudio possessus: quæ tamen omnia ultra præsentiam nihil addunt, nisi experientiam.

Licet igitur demus, quòd experimentalis ista perceptio non concedatur illi, qui ultra Meditationem non progreditur, quid tamen hoc demit illi Bono, quod confert Contemplatio, estque præcipuum? Præcipuum est, ille adventus Personarum Divinarum, cum illa, quam Christus dixit, mansione: hæc autem non est à Christo tributa ut præmium Contemplationis, sed illius amoris, qui inducit ad voluntatem Divinam & celeriter & ad amissim explendam. Eset autem error palpabilis, asserere, hanc Caritatem æquali cum perfectione obtineri non posse ab eo, qui meditatur. Si tamen ille studiosè curet animo quàm altissimè insculpere veritates Evangelicas, quibus tanta vis inest.

Aliud tamen est, in id incumbere, ut probè percipiantur in Oratione Axiomata Fidei; aliud ponere se in Fide, & in illa permanere; subinde autem expectare, donec cælo descendat DEUS ad illa nobis manifestanda; ipsemet in nobis efficiat solus per se, id quod par esset facere nos, ut ad eum enitamur, etsi semper adjuti alis divini ejus favoris.

III. Hac

III.

HAc de causa S. Teresa, quæ eo amore complexa erat Contemplationem, quo digna est, hoc est, ex intimis visceribus; valde tamen fuit sollicita, ne suis in Monasteriis invalesceret opinio; sine ipsa, per solam Meditationem, non posse perveniri ad insignem perfectionem. Et idcirco locis pluribus, sed uno potissimum, ita locuta est, ut omnis eatenus deceptus errorem suum dedoceri deberet. Crederem me facturum injuriam ejus verbis, si non cum fide illa enumerarem, etsi satis proluxa,

Iter Per- Res est, ex qua pendent plurima, scire, quòd DEUS
fect. c. 17. non omnes unâ eadèmq; viâ ducat. Et forsàn ille, qui videtur stare gradu inferiore, in DEI oculis multo sublimiore consistit. Atque adeò non quia omnes, quæ hoc in Monasterio sunt deditæ sunt Orationi, omnes debent esse Contemplativa. Hoc non potest fieri. Et magno solatio erit illi, quæ talis non est, probè capere hanc veritatem. Hoc est donum, quod confert DEUS. Et quia ad salutem necessarium non est, neque ipse à nobis hoc exigat, nulla omnino sit, quæ illud etiam petere audeat: neque idcirco ipsa desinet esse valde perfectâ; si id, quod dictum est, fecerit: imò fieri potest, ut multò plus habeat meritorum; cum ejus conatus majore sit cum labore conjunctus. Ducit illam DEUS ut fortem, & servat, ut donet simul totum, quod ipsi hîc negat. Non igitur cadat animis, neque prætermittat Orationem, memor, quòd DEUS nonnunquam lentè satîs adveniat &c. Ego per annos ampliùs quatuordecim ne meditari quidem poteram, nisi me legendo adjuvarem.

Hinc etiam cum sat magno post intervallo laudâisset illos libros, in quibus miro ordine, ut ipsa loquitur, distributa sunt puncta meditandi per hebdomadam, de vita Christi, de

fi, de novissimis, de nostro nihilo, & alia ejusce generis argumenta; sic subjungit.

Qui solitus fuerit tenere hanc orandi rationem, non est, c. 19. Iter. quod moneam; cum eum semitâ tam securâ DEUS deducturus sit ad portum lucis, & iniis tam bonis responsurus sit finis bonus. Et quicunque hâc incedere possunt, securè ambulant; ligato enim Intellectu discursivo proceditur cum quiete. Id tamen, de quo ego agere cuperem, est, afferre aliquod remedium pro iis, qui hâc viâ incedere non possent. Ista in hoc genere fuerunt sensa S. Teresæ toto diversa cælo à sensis eorum, qui hac ætate novis Mundum præceptis volunt informare.

Nequis autem forsân existimaret, ita illam sensisse hac in terra; mutasse autem sententiam, ubi in patriam appulsa est, non ab re erit hîc obiter meminisse magnæ illius sollicitudinis, quam præ se tulit, cum aspectabilis facta uni alicui cararum suarum filiarum, efficiendi ut istæ omni suo studio avellerentur ab affectu ac desiderio raptuum, revelationum, visionum, & aliorum ejus generis donorum, quantumcunque sublimium; non ideo duntaxat, quia frequenter his deceptiones admixtæ sunt, sed quia illa non sunt, quæ Animas locupletes transmittunt in cælum; id quod faciunt virtutes. Inde etiam rogata ab una aliqua, ut proponeret librum, qui cum fructu legi posset, non vitam suam in medium attulit, quam potius optabat non nimis frequenter teri à suis filiabus; sed librum Doctrinæ Christianæ, & voce, quæ horrore concutere posset, *hic, aiebat, est liber, quem desidero diu noctûque legi à meis Filiabus, qui est lex DEI.*

Postumus igitur tandem inducere in animum, quòd meditando in libro tam pulchro perventuri simus ad perfectionem. Noverat enimvero, noverat vir ille secundum

dùm cor DEI, quid diceret, cùm exclamavit: *Beatus vir, qui in lege Domini meditatur die ac nocte.* Non me latet: quòd Sanctus Rex hisce verbis non intenderit homines impellere potius ad meditandum, quàm ad contemplandum: neque enim contemplantis minus, quàm meditantis oculis perpetuò obversari potest lex divina. Dico tamen his ex verbis manifestè patere, Meditationem, etiam ut à Contemplatione sejuncta est, posse efficere hominem perfectum: cùm etiam Beatum efficere possit.

IV.

Nemo igitur sit, qui desinat revereri sublimia Contemplationis dona: sed vicissim etiam neminem invenire sit, qui iis destitutum superbè despiciat; id enim pugnat cum omni demissionis Christianæ regula. Non eum rerum ordinem DEUS esse voluit, ut mentis Ecstases communes essent omnibus in hac vita servis suis; voluit tamen, ut nulli non communis esset Ecstasis vitæ, si modò voluerit. Hæc est præclara illa Ecstasis, quâ absorptus erat Apostolus, cùm scripsit. *Vivo ego, jam non ego, vivit vero in me Christus.* Et hæc consistit tantùm, ut S. Franciscus Salesius observavit, in adimplenda Lege DEI; non tamen qualicunque, sed heroica cum perfectione. Hæc est illa Ecstasis, quæ facit, ut Anima amore DEI non tantùm magnâ suâ voluntate contemnat omnem turpem voluptatem, omne luctum fallax, omnem gloriam falsam, & quid quid, quamlibet parum, pugnat cum voluntate DEI: sed ut præterea animo generoso amplectatur omnes cruciatus, gaudeat in egestate, exulter in persecutionibus, & palàm ostendat, non se jam porro sibi, sed DEO soli vivere:

quit

Gal. 2.
v. 19.

quin imò, quòd ratione vivendi ecstática vivat in DEO instar guttulæ, quæ, mersa in vasto mari non amplius ipsa est, usque ad eò plenè ibi latitat. *Quæ sursum sunt, querite. Quæ sursum sunt sapite; mortui enim estis, & vita vestra abscondita est cum Christo in DEO.* Col. 1.

Ad hanc igitur Ecstasim, si credimus S. Francisco Salesio, paulò ante laudato, voluit DEUS ut omnes pertinere possent: & idcirco adjungit; non paucos esse Sanctos, qui re ipsa eò pertigerint; *quin unquam aliam in Oratione gratiam acceperint, aut favorem, præter solam devotionem.* Idque hac de causa; quia, quod nos in tales rapit Ecstases, non est Contemplatio, sed amor erga Christum. *Charitas Christi urget nos, ut qui vivunt, jam non sibi vivant, sed ei, qui pro ipsis mortuus est.* Dicere autem hunc amorem non à Meditantibus, sed Contemplantibus tantùm obtineri posse, error esset nimis quàm manifestus. Causa devotionis intrinseca ex parte nostra oportet, ut sit Meditatio seu Contemplatio. Unde ad hanc diem non aliud cærius bonæ Orationis signum habitum est, quàm Bonitas operum. Atque ad eò, ubi reperta fuit Ecstasis vitæ, solita est Oratio haberi bona, etsi non adesset Ecstasis mentis. E diverso, ubi fuit Ecstasis mentis, quin tamen juncta esset Ec-

stasis vitæ, Oratio bona non est habita. *Ex fructibus eorum cognoscetis eos.*

Matth. 7.
v. 2.

X 2

Caput XIV.